

Krúdy még egyszer átpörgeti a kalendáriumot

*Vég kezdete naptári év
farkát hajkurászó kutyaörvény*

*Volt egy gondolatom
nem éltem vele*

*Víznek mederre
s nem partokra van szüksége*

*Ha egy líra magánzó
magától értetődik: hogy*

*Amit tudok: az a jövő
amit nem: az a múlt*

*Lennél csak anyagtalan
volna egy-két szavam hozzád*

*RAVA: szalon ruha: TALON
ezt már aligha nővöm ki*

*Elmúlás az a pillanat amikor még
bármí lehetek de már semmi se vagyok*

*Számok árnyas fáí közt
bújócskázik az idő*

*Van egy hiedelem: hold a vízen
mágikus asztaltáncoltatás*

*Légy nyugodt
beköpte a papírt*

*Egyszerű ez: tudok nélkülözni ott
ahol engem nem nélkülöznek*

*Holnap ha elfelejteném
keljen fel a nap*

Alaki

*Hátra arc!
Álom okozta kudarc,
kiheverem. Meztéláb
csap-overállba bújik
vissza a vízcsepp.*

*Hátra arc!
Gyerekkorom
kerítésén átrepült
teniszlabdájaként
kínálja fel alvó
madarait a fa.*

*Hátra arc!
Az volna jó
örvényeit egyen, fagy-
lépésre tanítaná be
a folyó.*

*Hátra arc!
Alakizgattat,
mögöttem hang:
„vízben szellemed
csak alkalmatlankodik”.*

*Hátra arc!
Mi közöm hozzá?
Élenjáróm nem lesz a nap,
vigyázzban áll,
tiszteleg a tető.*

Víz a vonalat

*Estem a víz alá, lett is estem.
Fülelem csöngött, vizuális, simító
ujjaidhoz egyenesedett hallásom.
Halló? Legyen haló, ha mindenképp . . .
Kanalat nyel az éj, sietteti a napot.
Mi vissza: Van, lélegzem vele.
Mit mondott Jékely, melyik utca,
ház és kapu? De hisz „minden
lány a babám lesz!” Satnya, minyon-
sarkú börend, szurkos pályaudvari
édesgetés, mellkasborda-könyvállvány,
klasszikus por, pontos idézgetés; —
megtermékenyül, igenis beköpi egymást*

hold-fogamzástáglótabletta ellenére
is szerelemben a nemek. Ez ugrott be
most, valaki megáll, s mintha csak ugyanazt
a művet kölcsönözné ki a könyvtárból: lélegzik;
apja vagy fivére ruháját öltve magára,
kisportolt testtel is madár-arc,
hídváltómés közt elveszni látszik.
De mit számít az: öngyilkos-jelölt!
Magam alatt vasalt egyetlen, gőzölgő nadrág.
Nevetnem kell, komolyan veszem magam,
kirajzolódik karikatúrám. Elmegy... s ha
elmegy, sose bocsátja meg, hasra dől
visszafordíthatatlan vergődik utánad
a folyó. Halló? Legyen haló, ha mindenképp...
S visszaadja víz a vonalat, nem
történt semmi, volt egy napom, s
egy nap: születni volna jó!

Visszhang-szóvivő

Ha a víz nem akar felnőni hozzád,
hívd segítségül a napot.
Soha nem az maradtam, aki voltam.
Még a folyó húsából kiemelt
tekintet után is szálla marad.
Egy fa és egy ember árnya közt
még akkor sincs semmi különbség,
ha van! Bemagolom magam
csukott szemmel ezer felé.
Észnek a test absztrakció.
(Rongyos vagy visszhang-szóvivő!)
Csontom marad, átélem hasonlatomat.
Bőrömön magára ismer a víz.
Alul, felül, de leg: felül van-e,
kíváncsiskodik a pára, hisz
a test annyi vizet szorít ki,
amennyit bevisz, s én is
tengeren érzem besózva magam;
s ha lépek, két fal közt, szívem
átdörömböl a hangoskodóknak,
mert rosszul bánik az igével
ki egy szótól többet követel
minthogy önmaga legyen, s
minthogy önmaga, szótlanság
az ára. Ki kéri számon szótlanságom?
És a dolgok közeli állása szerint
— gondolatot gyűr vízen a nap —
megszólnak csöndjűkkel a tárgyak.
Egybe vagy köteles fizetni.
S én, áhítattal, rég kívánt emlőt,
érem el a partot, folyó-rész-vét.
Halál nem részletes.